

Pievienotā vērtība – darbs komandā un no sirds

Uzņēmuma «MONA MONA» vārds galvenokārt sociālajos tīklos regulāri parādās kopš 2019. gada, un lielākoties, pateicoties vietnes sekotājiem un interesentiem, kuri dalās ar šo informāciju, jo, kā atzīst «MONA MONA» izveidotājas SANITA un SIMONA MEŽGALES, viņu produkcijas popularitāte iet plašumā tieši šādā veidā.

Bez trim svītriņām

– Mani uzaicināja iesaistīties Dobeles Pieaugušo izglītības un uzņēmējdarbības atbalsta centra (PIUAC) Latvijas – Lietuvas pārrobežu projektā uzņēmējiem, – ieceeres sākumu atceras Sanita. – Un es kā uzņēmēja, kurai ir savs bizness – SIA «SAND» –, kas ir akmens un betona apstrāde, pieminekļi, aizgāju, jo vīram, kā vienmēr, daudz darba. Šī projekta ietvaros tika apskatītas daudzas lietas, iegūtas daudzas zināšanas, tostarp – kā veidot uzņēmuma zīmolu. Projekta ietvaros tika arī PIUAC nopirkts lāzergravieris, ar kuru neviens neprata darboties, arī es nē. Bet man tā gribēšana bija tik liela – iemācīties, lai varētu uz akmeņiem gravēt portretus, ainavas... Centra direktore Brigita Tivča man atļāva darboties, un es sāku pamazām kaut ko veidot. Iesākumā tās bija nelielas lietiņas, suvenīri. Cilvēki tos pamanija, sāka pasūtīt. Vēlmu radās arvien vairāk, un nolēmām, ka arī pašiem vajag šādu iekārtu. Nopirkām lāzergriezēju, un sākām domāt, ka jāveido mūsu esošajam uzņēmumam SIA «SAND» zīmols. Nosaukumi tika meklēti visādi.

– Zīmola izveide prasīja laiku, jo nezinājām, kā to nosaukt, – stāsta Simona. – Domāju arī tā: atvērsu Bibli, un tur parādīsies kāds atbilstošs vārds, bet nekā nav... Nekas nenāca prātā. Mamma ieraudzīja skaistu burtu fontu, kur burtu E veido tikai trīs svītriņas, domājām – būs MONE. Taču tādām vārdam nav nekādas nozīmes. Tātad – būs MONA, gan bez stilīgā burtu E, taču galu galā tā ir daļa no mana vārda – Simona. Bet divreiz MONA ir tāpēc, ka uzņēmums ar šādu vienu vārdu jau pastāvēja.

Jābūt «ar odziņu»!

Kāpēc tieši šāda izstrādājumu izvēle – darinājumi no koka, skaistumlietiņas, saimniecībā noderīgi priekšmeti?

Sanita: – Mēs paši esam ļoti praktiski cilvēki. Es domāju, praktiskās lietas noder vienmēr. Tās, ko mēs tikai noliekam plauktiņā, nolemtas putekļiem un aizmirstībai. Tāpēc mēs gatavojam praktiski lietojamus priekšmetus – dēlišus, sulu kastes, krūziņu paliktņus, toperīšus, dāvanu kastītes.

Kas nosaka izstrādājumu sortimentu?

Simona: – Ir dažādi. Gan realizējam savas idejas, gan gadās, ka nāk pie mums un saka – klau, vajadzētu izgatavot to un to. Piemēram, viena mana draudzene vēlējas kāzu galdam īpašus burtus. Nācās to realizēt. Un pie

reizes ieliku MONAS profilā. Cilvēki ieraudzīja un sāka pasūtīt.

Sanita: – Man reiz bilda, ka vajagot sulu kasti, kur ievietot maisos safasētu ābolu sulu. Par šo biju tikai domājusi iepriekš. Nu nācās arī realizēt. Izstrādāju maketu, lai sulu kastes būtu saliekamas un viegli transportējamas. Šobrīd mūsu sulu kastes ir «apceļojušas» ne tikai visu Latviju, bet arī ārzemes.

Taču šādu priekšmetu izgatavošana nav tikai gravēšana. Tādas kastes, dēliši un tamliedzīgas lietas ir arī jāapstrādā, jāsalīmē un tā joprojām. Kas to visu dara?

Simona: – Pieslēdzas arī tētis, pa naktīm (smejas). Reizēm, kad viņš pārnāk no darba, saku: tēti, reku, tev jāsalīmē, piemēram, albumu vāki. Un viņš to dara. Viņš arī saliek koka pulksteņiem mehānismus. Jā, pulksteņiem arī mums liela piekrišana. Bet vislielākais pieprasījums ir mūsu dēlišiem ar dažādiem tekstiem, ko šogad piedāvājam arī no oša un ozola. Pārsvārā izgatavojam no bērza. Koku paši meklējam un pārkam. Dēlišus izgatavo kokapstrādes meistari, viens no tiem darbojas arī Lietuvā. Mums svarīgi, lai šie meistari arī prastu saskatīt kokā to «odziņu», ko redzam mēs.

Šovasar, kā nevienam citu gadu, izjūtam kāzu laiku, kad pasūtījumu ir daudz. Arī tas ir Facebook spēks: cilvēki pasūta gan dāvanas, gan atribūtus pasākumiem, kāzu albumus, viesu grāmatas, toperus kūkām un ziedu buketēm.

Sanita: – Savukārt Ziemassvētku laikā, kad vairāk strādājam ar dažādiem dekoriem, palīgā nāk Simonas jaunākie brāļi ar māsu. Jēkabs un Estere tad velk un sien aukliņas, dara citus darbiņus. Un no viņiem arī nāk idejas. Jēkabs šogad būs sestajā klasē. Prasu viņam, ko vajadzētu uztaisīt. Un viņš saka: mamm, tagad populāra ir tāda multene vai šāda spēle, kas viņa draugiem patīk. Tā ka mēs iespaidojamies arī no jaunāku bērnu vēlmēm. Vienmēr esam atvērti klientu idejām, allaž sakām: jūsu idejas ir mūsu izaicinājums.

Kas veido MONAS izstrādājumu dizainu, izvēlas burtu formu, stilu?

Simona: – Mēs pašas. Nereti izvēlētais burtu fonts ir skaists, bet kāds no burtiem neatbilst vēlmēm. Tad datorā tos pārzīmējam pašas. Gatavos dekorus arī pilnveidojam, papildinām, uzlabojam.

Sanita: – Visur nāk klāt mūsu pievienotā vērtība – radošums, attieksme. Un domājam arī

Sanita un Simona Mežgales.

par cilvēkiem, jo mēs savus pasūtītājus jau pazīstam, viņi mums uzticas. Nāk un nāk, nereti mēs esam «pēdējā cerība» dāvanas izvēlē. Arī tādā reizē vienmēr kaut kas piemērots atrodas.

«Kopē»? Tātad esam vērtība

Cik plaša šobrīd ir MONAS klientūra?

Simona: – Noteikti tie ir vairāki simti cilvēku. Ir klienti, kuri raksta mums e-pastā, ir tādi, kuri vai uz katriem svētkiem vēlas kaut ko no mūsu produkcijas.

Sanita: – Facebook profilā mums ir tūkstoš sekotāju, ar mums sadarbojas daudzas skolas, uzņēmumi.

Vai pasūtītāju, ceļoties vispārējam cenu līmenim, nekļūst mazāk?

Simona: – Kļūst pat vairāk. Mēs jau cenšamies mūsu izstrādājumu cenu paaugstināt minimāli, lai gan, piemēram, kokam cena ir pat trīskāršojusies.

Sanita: – Mūsu pluss ir tas, ka atšķiramies no citiem līdzīgiem ražotājiem ar savu personalizēto pieeju mūsu piedāvājumam.

Simona: – Ar to, ka mēs darām no sirds, un tas iznāk citādāk, ne kā masu produkcija.

Vai jūsu darinājumiem nav radušās «kopijas»?

Sanita: – Jā! «Nokopēja» mūsu sulu kasti. Kad to konstatējām, sajūta sākumā bija jocīga: tā kā tev kaut kas būtu nozagts... Bet tad padomāju: nu, lai Dievs viņus svētī! Un tajā brīdī kļuvām priecīgi, jo mūsu klientu pulks turpina augt. Arī dēliši «Visstiprākā garšviela ir mīlestība» nokopēja – ar visu tekstu un zariņu. Tātad mēs esam vērtība. Ir jau tā: ja gribi sevi reklamēt, nevari paveikto turēt «zem pūra» un nevienam nerādīt. Bet, tiklīdz tu savu darbu «izlaid tautiņās», tā uzrodas sekotāji.

Simona: – Taču pilnīgi identiski neko izgatavot nevar, katram ir kaut kas citādāks. Un klientam vienmēr ir iespēja izvēlēties.

Paldies vecākiem!

Vai ir iespējams nodalīt, kura no abām ir uzņēmuma vadītāja, kura – darbiniece vai kā citādi? Abas apgalvo, ka nē. Sanitai gan gribētos, lai meita drīzā nākotnē pārņem visus MONAS darbus pilnībā, jo pašai daudz darāmā SIA «SAND». Simona atzīst, ir par mammas ir daudz mācījusies.

– Esmu apgūvusi darbošanos attiecīgajās datorprogrammās. Viss sākās, kad vēl nebija nedz MONAS, nedz lāzergraviera, nedz idejas, ka man kādreiz būs kaut kāds savs bizness. Vecāki mani aizsūtīja uz CORELDRAW kursiem, lai es varētu palīdzēt viņiem maketēt pieminekļus. Nebija tā, ka ļoti to gribēju, «ar gariem zobiem» devos uz turieni, drīzāk – vecāku dēļ.

Sanita (ar smaidu): – Viņa ir paklausīga meitene.

Simona: – Es kursos biju visjaunākā, tikko desmitajā klasē uzņemta. Pavadīju tur siltos vasaras vakarus, mājās pie datora mēģināju apgūto. Kaut ko arī palīdzēju vecākiem, bet tas bija tā virspusēji. Kad sākās MONAS darbs, tad, protams, zināšanas papildinājās, jo daudz darbojos praktiski, pati zīmēju ar programmu palīdzību. Tas viennozīmīgi ir vecāku nopelns. Nezinu, ko es darītu šobrīd, ja vecāki nebūtu ielikuši šos pamatus.

Ar ko jāreķinās jauniem cilvēkiem, kuri nolemj un uzdrošinās sākt savu biznesu?

Sanita: – Sākumā tās ir finanses. Ir jāanalizē esošais tirgus, klientu vēlmēs, pieprasījums. Jādomā, ar ko var atšķirties. Arī mēs neesam vienīgie, kas nodarbojas ar lāzergravēšanu. Daudz ir tādu, kas darbojas līdzīgi. Jāatrod sava «odziņa».

Simona: – Svarīgi ir sekot savam sapnim. Ja tev sirsniņa ir sapnis, tad attīsti to. Protams, ir jāreķinās ar finansēm, un arī ar to, ka reizēm nebūs tā, kā gribētos. Var kaut kas arī nesanākt, bet no kļūdām mācās. Jā, arī man ir

sapņi. Šis ir vēl tikai sākums. Bet par tiem vēl nerunāšu. Gribu sagaidīt «augļus».

Sanita: – Un jābūt gribas spēkam. Nevar tā: šodien gribu vienu, rīt – jau kaut ko citu. Sapņo lielus sapņus, neapstājies pie mazajiem! Es arī ar lāzergravieri sākumā nepratu apieties.

Vai nav tomēr gadījies, ka piezogs domas: ir par grūtu, vairs visu šito nevajag?

Simona: – Ir bijis tā, ka gribas konkrētu darba laiku, kad vari izdarīt savu darbu un pēc tam par to aizmirst un atpūties. Bet ir reizes, kad strādājam līdz vienpadsmitiem, divpadsmitiem naktī, pat līdz vieniem sešam un līmējam, jo darbs ir jāizdara, nevar cilvēkiem pateikt – piedodiet, nepaspējām. Tas ir mūsu uzņēmums, mūsu zīmols. Tāpēc, ja vajag, sešam un strādājam ilgi, visi kopā. Un pēc tam ir forši arī paņemt brīvdienas.

Sanita: – Mēs strādājam kā komanda: ja viens pagurst, otrs tevi «paceļ», garīgi vai fiziski. Tā mēs ejam uz priekšu. Grūtības vienmēr ir bijušas un būs, bet tas nenozīmē, ka tādēļ no visa būtu jāatsakās. Visam var tikt pāri. Mēs esam ticīgi cilvēki, un mums tas palīdz. Arī līdzcilvēku pozitīvās atsauksmes, tas, ka mūsu darbs rada citiem prieku, piepilda viņu sirdis. Saviem izstrādājumiem mēdzam pievienot arī dāvaniņu, lai sagādātu iepriecinājumu. Bieži vien tas ir mūsu izgatavots eņģelītis, kas nes Dieva mīlestības vēsti – Dievs Tevi mīl! Tā šajā nemierīgajā laikā ir īpaši nepieciešama.

Sarmīte Rone
Autores foto

MAF

Mediju atbalsta fonds
Projektu finansē Mediju atbalsta fonds
no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem
Par lappuses saturu atbild raksta autors